

Личности

Проф. Самуил Фархи

Удостоен с почетното звание "Доктор хонорис кауза", носител на орден "Кирил и Методий" - сребърен.

Професор Самуил Фархи е светло име, учен, оставил трайна диря в областта на техническите науки в България. Животът му е изпълнен с несекваща обич към професията - той посвещава над 50 години на научно-изследователска работа и обучаване на кадри инженери, тъй необходими за нашата икономика.

За своята отдаденост на науката и богат творчески път той има много награди. Най-високата е "Доктор хонорис кауза", присъдена му през 2005 г. от Колежа по телекомуникации и пощи - София, за изключителния му принос при изграждане на колежа, както и за цялостната му дейност като преподавател и учен и във връзка с неговата 75-годишнина.

ЮБИЛЕЙНА ГОДИНА

- Професор Фархи, за вас и вашата съпруга Елена 2010 г. е юбилейна. И двамата навършихте 80 години. А имате и още един празник - половин век брачен живот - златна сватба. Как ги посрещнахте?

- Да ви кажа откровенно, не обичам юбилеите, равнометките. Те ми навяват тъга, а аз съм човек оптимист и се стремя да гледам напред. Но от върха на 80-ата си годишнина като погледна назад, се чувствам удовлетворен от това, което съм постигнал. Радвам се, щастлив съм, че имах възможност да се занимавам с интересна работа, да преподавам в продължение на толкова много години и да изживея толкова интересни и неочаквани за мен политически събития. Радвам се и на половинвековния ни брачен живот с Елена, професор в БАН. Радвам се, че и синът ми Леон, и внукът ми Самуил вървят по нашия път и с делата си се утвърждават всеки в своя клон от науката. За юбилеите ни те ни отрупаха с поздравления и изрази на уважение и обич. Не бих пропуснал да отбележа топлата поздравителен адрес на колектива на катедрата "Теоретична електротехника". Трогателно е и вниманието на мои бивши студенти, съчинили навремето песен за мен. Ще отворя една скоба, за да ви кажа, че мои студенти са били Максим Бенвенисти и бащата на Алек Оскар - Хуго Оскар.

ПЪТУВАНЕ КЪМ СЕБЕ СИ

- Професор Фархи, вие като човек на точните науки сигурно обичате точността, последователността, затова да продължим разговора с детството ви. Споделете за вашите корени.

- Роден съм на 24 март 1930 г. в Шумен. Баща ми Леон, майка ми Сарина бяха много грижовни родители и ни учеха със сестра ми Жаклин на труд, уважение и почит. От тях съм наследил качеството, което се съдържа в думата "трябва". За мен тя е закон.

Бях на 5 годинки, когато семейството ми се премести да живее в София. Баща ми беше търговец, майка ми помагаше в магазина, домакинстваше. Беше образована жена. Пишеше и говореше френски, а как рисуваше...! У дома имам нейни картини, които пазя като скъп спомен. Отиде си млада от този свят. Отне ни я коварна болест и ние осиротяхме - аз на 9 години, а сестра ми на 14. Тъжни бяха детството и младостта ни и рано озоряхме.

- Как преживяхте годините на Холокоста?

- Както за всички евреи, годините на преследването, когато излезе ЗЗН, бяха много тежки. Период на унижения, липса на права, белязани със значки, с един-единствен грях - че сме евреи. Нашето семейство беше изселено в Пазарджик. Слава Богу, оцеляхме.

- Когато се върнахте в София, как продължи животът ви?

- Аз продължих да уча.

Сарина и Леон Фархи, родители на проф. Фархи, в деня на тяхната сватба - 15 юни 1924 г.

Завърших Шеста мъжка гимназия с отличен успех. През 1947 г. постъпих в Държавната политехника и се дипломирах като един от първенците в курса - специалност електроинженер по слаби токове. Работих като инженер референт, ръководител във Възловата радиотранслационна централа в София. В края на 1953 г. успешно взех конкурса за аспирант по "Теоретична електротехника" и станах ст. асистент в Машинно-електротехнически институт.

НАУКАТА Е МОЕТО ПРИЗВАНИЕ, МОЯТА СЪДБА

- Професор Фархи, известно е, че науката се създава само от хора, които се посвещават изцяло на стремежа към истината и познанието. Като четох автобиографията ви, силно ме впечатли скоростта, с която сте се качвали по научната стълбица.

- Не бих казал, че бързо съм постигал целите си. Но още млад се сродих с науката и ѝ се отдадох безрезервно. Стрелях се неотклонно към това - да работя във висше учили-

ще и да се занимавам с наука и преподавателска дейност. И това стана моя съдба. Всичко съм постигнал с много упорит труд, отговорност и визискателност. Но да не мислите, че нещата винаги са вървели по мед и масло, както се казва. Имал съм и много

- Професор Фархи, освен дълбоката диря, която сте оставили като преподавател, подготвяйки хиляди кадри като инженери, какво книжовно наследство оставихте в съкровищницата на техническата наука?

Калифорния. Блестящо завършва всяка година на обучение, първенец е на олимпиади. Той също е привлечен в изследователска работа и, надявам се, ще отиде по-далеч от нас в научните си постижения. Гордея се със съпругата си, която е про-

Науката е моето призвание

Разговор с проф. д.т.н. Самуил Фархи, отдал над 50 години от своя живот на висшето образование и науката

Проф. Фархи със сестра си Жаклин, сина Леон, снахата Ани и внука Сони през 1993 г.

прагове в преподавателската си и научна кариера. Върхлитали са ме немалко беда.

- Как сте реагирали при такъв случай?

- Как? С амбиция да се докажа и отхвърля провяените към мен несправедливи оценки. Ще ви кажа само един случай. Когато през 1962 г. се явих на конкурс за доцент, бях провален. Но бързо бе преценена допуснатата несправедливост и се настрочи нов конкурс. Издържах го и станах доцент на 32 години. След това започнах да готвя професура. Дълги години упорит труд и през 1976 г. вече бях професор по "Теоретична електротехника". След 9 години защитих нова дисертация и ми бе присъдена втора научна степен "Доктор на техническите науки". От 1989 г. до пенсионирането ми през 1995 г. ръководих катедра "Теоретична електротехника" към Технически университет - София. Две години бях член на академичния съвет, а два мандата зам.-декан по учебната работа към Електротехнически факултет, който по онова време беше най-големият факултет в България с 4200 студенти.

- Богато! Автор съм на повече от 110 статии и доклади, като 43 от тях са публикувани в чужбина. Имам издадени 18 книги, в това число и една монография, 9 учебника, 6 сборника. Бил съм научен редактор и рецензент на много книги и учебници. След пенсионирането си четох цикъл от лекции по електродинамика пред студенти от Нов български университет, подготвих 5 различни книги с информационен характер за Технически университет - София. В продължение на повече от 7 години бях гост професор в Колежа по телекомуникация и пощи.

- Професор Фархи, ако можете да върнете времето назад, какво бихте променили в живота си?

- Нищо! Благодарен съм на съдбата за това, което имам и което съм постигнал, а то съвсем не е малко. Горд съм, че синът ми Леон върви по моя път. От 11 години работи в един голям американски университет в град Шарлетсвил в щата Вирджиния като изследовател в приложението на науката в медицината. А внукът ми Самуил е студент по химия в Бъркли в щата

фесор в БАН и продължава активно да работи. Само след пенсионирането си тя има 37 публикации, носител е на отличието "Марин Дринов" на БАН.

- Как минава един ваш ден?

- Сега съм много зает с грижи около съпругата ми, защото има здравословни проблеми и аз съм плътно до нея, за да ги преодолее по-бързо и полесно. Иначе, както казваше нашият голям писател Дончо Цончев: "Каквото и да правиш, живееш така, че да трябваш." В последно време бяхме с Елена редовни абонати на концертите на Софийската филхармония. Сега ходим на симфонични концерти в Музикалната академия. Почитатели сме и на изобразителното изкуство. Посещаваме галерии и изложби.

Накрая искам да поздравя екипа на "Еврейски вести", който, личи си от материалите, работи всеотдайно и ентузиазно. Аз съм абонат от години и чета вестника, дето се казва, от корица до корица. Естествено е да ме интересува еврейската тема и чета всичко с наслада.

Разговора води Живка Хазан